

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XII Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia Maria Taront

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2020 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko D. O.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 125.203,69 zł (słownie: sto dwadzieścia pięć tysięcy dwieście trzy złote, 69/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa liczonymi od kwoty 84.346,36 zł (osiemdziesiąt cztery tysiące trzysta czterdzieści sześć złotych 36/100) od dnia 23 lutego 2018 r. do dnia zapłaty.

2. kosztami procesu obciąża w całości pozwanego i w związku z tym zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 11.695 zł (jedenaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwota 6.261 zł tytułem zwrotu odpłaty od pozwu, 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 34,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Maria Taront

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 212 kwietnia 2019 roku powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. T. na swoją rzecz kwoty 147.879,17 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że na podstawie Ksiąg Rachunkowych Banku stwierdzone zostało, że na dzień 12 kwietnia 2019 r. figuruje w nich wymagalna i niespłacona wierzytelność Banku przysługująca od pozwanego wynikająca z czynności bankowej objętej umowy na którą składa się niespłacony kapitał w kwocie 140.451,78 zł, odsetki umowne w kwocie 6432,50 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 994,89 zł.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy (...) w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 6).

Z uwagi na nieskuteczne doręczenie odpisu pozwu pozwanemu oraz ustalenie w bazie danych PESEL iż nie jest on aktualnie zameldowany pod adresem wskazanym w pozwie i nie posiada innego adresu zameldowania Sąd wezwał powoda do podania aktualnego adresu pozwanego. iNakazem zapłaty z dnia 30 października 2018 r. Sąd nakazał pozwanemu, aby w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłacił powodowi 125.203,69 zł wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi równowartość czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie więcej niż

w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa liczonymi od dnia 23 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.566 zł tytułem zwrotu ¼ opłaty sądowej od pozwu w postępowaniu upominawczym, albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw (k. 88).

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów sądowych według norm przepisanych., a także podniósł zarzut przedawnienia wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany wskazał także, że wraz z nakazem zapłaty nie doręczono mu załączników do pozwu, a jedynie sam wydruk pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w L. z marca 2018 r. wobec czego nie jest on w stanie kompleksowo odnieść się do przedmiotowych dokumentów. Pozwany zaprzeczył także wszelkim twierdzeniom zawartym w pozwie i zakwestionował dochodzone roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Wystąpił także z wnioskiem ewentualnym o umożliwienie skierowania sprawy do mediacji po przedstawieniu przez powoda pełnej podstawy żądania pozwu (k. 98-100).

W piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2019 roku stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia i wnioski zawarte w pozwie, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zwrotu kosztów opłat skarbowych od złożonych pełnomocnictw.

Powód wskazał także, że zawarł z pozwanym w dniu 12 sierpnia 2011 r. umowę nr (...) Kredyt obrotowy w (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...), na podstawie której został udzielony pozwanemu kredyt w wysokości 100.000 zł, przeznaczony na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. W związku z zaległościami w spłacie kredytu w dniu 22 kwietnia 2014 r. strony zawarły umowę ugody nr (...), której przedmiotem było określenie warunków spłaty wymagalnej wierzytelności z tytułu Umowy kredytu. W treści ugody pozwany uznał zadłużenie z tytułu umowy kredytu, które na dzień jej zawarcia wynosiło 119.937,16 zł, w tym 99.949,82 zł z tytułu należności głównej oraz 19.987,34 zł z tytułu niespłaconych odsetek naliczonych do dnia 21 kwietnia 2014 r. włącznie. Z uwagi na nieterminowe spłaty zadłużenia określonego w ugodzie pozwanemu naliczone zostały odsetki od zadłużenia przeterminowanego, które pobrane były od dokonanej przez pozwanego wpłaty umniejszając wysokość spłaconego przez niego kapitału i generując kolejne zadłużenie przeterminowane. Od listopada 2015 r. pozwany zaprzestał dokonywania jakichkolwiek spłat, wobec czego bank pismem z dnia 23 lutego 2017 r. wypowiedział mu warunki spłaty. Pismo to zostało pozwanemu doręczone w dniu 14 marca 2017 r. Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty całości zadłużenia wynikającego z ugody. Pismem z dnia 15 lipca 2017 r. pozwany wyraził chęć jego spłaty, wnosząc jednak o rozłożenie go na raty. Pismem z dnia 26 lipca 2017 r. powód wskazał pozwanemu jakie dokumenty musi przedłożyć celem dokonania restrukturyzacji zadłużenia, jednakowoż pozwany rzeczonych dokumentów nie dostarczył, wobec czego pismem z dnia 24 sierpnia 2017 r. powód poinformował go o negatywnym rozpatrzeniu jego wniosku o restrukturyzację.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia wskazał, iż w treści ugody doszło do jednoznacznego uznania przez pozwanego roszczeń z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy kredytu, co skutkowało przerwaniem biegu ich przedawnienia, nadto w późniejszych pismach pozwany kilkakrotnie uznawał swe zadłużenie wobec Banku. (k.136-144).

Pismem z dnia 29 lipca 2019 r. pozwany wskazał, że wystąpił do powoda z prośbą o rozłożenie zadłużenia na raty, podał także, że według niego zadłużenie winno wynosić 80.000zł. Wystąpił także z wnioskiem o przeprowadzenie mediacji przed Sądem(k. 223).

Zarządzeniem z dnia 27 maja 2020 r. Sąd poinformował pełnomocników stron, że zgodnie z art. 15zsz2 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa (...)2- (Dz. U z 2020r., poz. 875) Sąd może wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym. W tym celu zobowiązać pełnomocników stron do przedstawienia na piśmie swego ostatecznego stanowiska w terminie 14 dni celem wydania orzeczenia na posiedzeniu niejawnym.

Pismem z dnia 9 czerwca 2020 r. powód podtrzymał żądanie pozwu oraz wszelkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski dowodowe (256-258).

Pismem z dnia 23 czerwca 2020 r. pozwany wniósł o przesłuchanie go na rozprawie bowiem jego zdaniem w związku ze zmianami i nowymi okolicznościami zaistniałymi w związku z pandemią koronawirusa w jego ocenie wątpliwa stała się zasadność pozwu (k. 261).

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2020 r. Sąd zamknął rozprawę i postanowił wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym (k. 267).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2011 roku powód (...) S.A. zawarł z pozwanym D. O. umowę nr (...) Kredyt obrotowy w (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...), na podstawie, której udzielony został pozwanemu kredyt w wysokości 100.000 zł, przeznaczony na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej.

W związku z zaległościami pozwanego w spłacie kredytu strony w dniu 22 kwietnia 2014 r. zawarły umowę ugody nr (...), przedmiotem której było określenie warunków spłaty wymagalnej wierzytelności z tytułu umowy kredytu. W treści ugody pozwany uznał zadłużenie, które na dzień jej zawarcia wносиło 119.937,16 zł w tym: 99.949,82 zł z tytułu należności głównej, 19.987,34 zł z tytułu niespłaconych odsetek naliczonych do dnia 21 kwietnia 2014 r. łącznie. W dniu 23 kwietnia 2014 r. pozwany zapłacił pierwszą ratę określoną w ugodzie w kwocie 1000 zł, kolejną ratę uiszczył w dniu 15 maja 2014 r. Trzecią ratę zapłacił z opóźnieniem w dniu 17 czerwca 2014 r., zamiast w dniu 15 czerwca, co poskutkowało naliczeniem przez powoda odsetek od zadłużenia przeterminowanego, które zostały pobrane z dokonanej przez pozwanego spłaty. Ostatniej spłaty zadłużenia pozwany dokonał w listopadzie 2015 r. i następnie zaprzestał jakichkolwiek spłat.

Powód kierował do pozwanego zawiadomienia o niedopłacie/monity w dniach 4 maja 2015 r., 19 maja 2015 r. oraz w dniu 26 stycznia 2017 r., które pozostały bez odpowiedzi.

Z uwagi na powyższe powód pismem z dnia 23 lutego 2017 r. wypowiedział pozwanemu warunki spłaty zobowiązań wynikających z ugody, z powodu braku spłaty zobowiązań zgodnie z określonym w niej planem spłaty. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 marca 2017 r.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2017 r. pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o cofnięcie – zawieszenie wypowiedzenia warunków spłaty Ugody, przyznając, że nie dopełnił jej warunków i ma zaległości w spłacie. Jednocześnie wniósł o rozłożenie kwoty 43.570,10 zł na raty. W odpowiedzi Bank wezwał pozwanego do przedłożenia dodatkowych dokumentów celem rozpoznania jego wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany nie przedłożył jednak wnioskowanych dokumentów, wobec czego, w związku z upływem okresu wypowiedzenia Ugody całe zadłużenie pozwanego stało się natychmiast wymagalne i naliczane były od niego odsetki od zadłużenia przeterminowanego.

Powód pismem z dnia 14 czerwca 2017 r. wezwał pozwanego do zapłaty całości zadłużenia wynikającego z ugody tj. kwoty 119.334,07 zł. W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 15 lipca 2017 r. ponownie wyraził wolę spłaty zadłużenia i zawarcia porozumienia lub ugody w tym zakresie.

Powód pismem z dnia 26 lipca 2017 r. przekazał pozwanemu jakie informacje oraz dokumenty są konieczne do rozpatrzenia jego wniosku o restrukturyzację, jednak pozwany ich nie dostarczył, wobec czego powód pismem z dnia 24 sierpnia 2017 r. poinformował go o negatywnym rozpatrzeniu jego wniosku o restrukturyzację.

Pozwany do dnia dzisiejszego nie uiszczył wymaganej należności.

Dowód: umowa nr (...) (k. 146-151), umowa ugody nr (...) wraz z harmonogramem spłat (k.152-160), zawiadomienie o niedopłacie lub braku spłaty z dnia 4 maja 2015 r. (k. 182), monit z dnia 19 maja 2015 r. (k. 183), zawiadomienie o wysokości rat z dnia 31 stycznia 2017 r. (k. 190), pismo z dnia 24 stycznia 2019 r. (k. 165-166), wypowiedzenie

warunków spłaty umowy kredytu określonych w umowie ugody wraz z dowodem nadania i potwierdzeniem odbioru(k. 167-169), pismo pozwanego z dnia 11 kwietnia 2017 r. – wniosek o rozłożenie zadłużenia na raty (k. 170), informacja o konieczności uzupełnienia wniosku o restrukturyzację (k. 171), pismo powoda z dnia 15 maja 2017 r. – wniosek o wydłużenie terminu (k. 172), oświadczenie o negatywnym rozpatrzeniu wniosku o restrukturyzację z dnia 24 maja 2017 r. (k. 173), wezwanie do zapłaty z dnia 14 czerwca 2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 174), pismo pozwanego z dnia 15 lipca 2017 r. (k.176), informacja z dnia 26 lipca 2017 r. o konieczności uzupełnienia wniosku o restrukturyzację (k. 177), oświadczenie z dnia 24 sierpnia 2017 r. o negatywnym rozpatrzeniu wniosku o restrukturyzację (k. 178), wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 191)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy.

Zgromadzonych w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 125.203,69 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 23 lutego 2018 r. do dnia zapłaty. Powód swe roszczenie wywodził z zawartej pomiędzy stronami Ugody nr (...), przedmiotem której było określenie warunków spłaty wymagalnej wierzytelności z tytułu umowy kredytu.

Pozwany ostatecznie nie kwestionował zawarcia umowy pożyczki jak i wynikającej z braku jej spłaty ugody. Kwestionował natomiast wysokość zobowiązania. Podniósł także zarzut przedawnienia wierzytelności powoda.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Natomiast zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Zgodnie zaś z § 2 pkt i 2 w zw. z § 1 ugody zawartej przez strony w dniu 22 kwietnia 2014 r. wynika, że pozwany uznał w całości istnienie zobowiązania wynikającego z tytułu umowy nr (...). Ugoda ta została wypowiedziana przez powoda w dniu 23 lutego 2017 r. wobec czego najwcześniej od tego momentu uznać możemy roszczenie powoda za wymagalne w całości. Powództwo zaś w niniejszej sprawie wniesione zostało w dniu 28 lutego 2018 r. Mając na uwadze powyższe uznać należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda.

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej (§ 2 cytowanego przepisu).

Strony dniu 12 sierpnia 2011 umowę pożyczki, na podstawie której powód przekazał pozwanemu kwotę 100.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. W związku z zaległościami pozwanego w

splacie kredytu strony w dniu 22 kwietnia 2014 r. zawarły umowę ugody, w której pozwany zobowiązał się do dokonywania regularnych spłat rat pożyczki zgodnie z załączonym do ugody harmonogramem spłat. W pierwszej kolejności wskazać należy, że większość okoliczności sprawy pozostawała między stronami bezsporna. Pozwany nie kwestionował okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, w szczególności faktu zawarcia umowy pożyczki, formy w jakiej została zawarta oraz wysokości udzielonej pożyczki jak i faktu późniejszego zawarcia ugody. Nadto pozwany nie kwestionował faktu, że kwota wskazana w umowie pożyczki została mu przekazana przez powoda. Pozwany przyznał także, iż doszło do opóźnień w realizacji płatności poszczególnych rat umowy pożyczki, czy też późniejszej ugody uzasadniając fakt ten swą trudną sytuacją finansową. Wprawdzie pozwany zaprzeczał, iż pozostała do spłaty kwota zadłużenia odpowiada tej wskazywanej przez powoda w treści pozwu, jednakże z dokumentów dołączonych przez powoda do akt sprawy wynika, iż wysokość zadłużenia pozwanego odpowiada kwocie określonej w pozwie.

Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie doszedł do przekonania, iż żądanie zgłoszone przez powoda zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu pozwanemu nie udało się skutecznie zakwestionować wysokości roszczenia dochodzonego pozwem.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą niniejszą sprawę. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się następujące kwoty: 6.261 zł tytułem opłaty od pozwu, 5.400 tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz 34 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw, łącznie 11.965 zł. Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.965 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu o czym orzekł w punkcie II wyroku. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sądu ustalił w oparciu o przepis § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

/-/ SSO Maria Taront